

Кой ли менѣ се не радва —
Менѣ бѣлото Кокиче? —
Съ менѣ се кичатъ стари, млади,
Всѣко гиздаво момиче!

Скоро ази ще си ида,
Но щомѣ пролѣтъ пакѣ настѣпи,
Отъ цвѣтята всички пѣрво
Мойто вѣнче ще напѣпи!

Дѣца — хорѣ :

Сладки спомени остави
Намѣ, цвѣтенце, ти.
Чакаме те до година, —
За сега прости!

Отива си. Явява се Пролѣтъта. Тя е мило, хубаво момиче облѣчено въ бѣло. На главата си има вѣнецъ отъ живи цвѣта. Прѣзъ рамо и прѣзъ кръстъ е опасно съ коланъ оплетенъ отъ цвѣте. Въ рѣцѣ държи кошничка пълна съ прѣсни цвѣта. Спира на срѣдъ сцената. Пѣе весело.

Пролѣтъта :

Подъ сирашка вехта стрѣха
Нося радость и утѣха;
Веселя сърца на млади
И на старци бѣлобрази.

На дѣвойки тънкоснаги
Нося азъ надежди благи,
А дѣчицата игриви
Срѣщамъ съ ласки привѣтливи!